

marcus marc

een stille getuige

alle informatie over marcus marc

marcusmarc@orange.fr

www.facebook.com/marcusmarccotignac

Marc Fastenaekels

2081 route d'Entrecasteaux

83570 Cotignac

France

iedere overeenkomst met bestaande personen en
toestanden is louter fictief

eerste druk: 12 december 2016

* 1 * donderdag 15 oktober 2015 – 15.30 uur

Kledingstukken her en der verspreid, de stille getuigen van een broeierige vrijpartij. Een zorgvuldig opgebouwd orgasme. Een uitgeschreeuwde climax die als een verhitte stoomtrein de veranda verlaat langs de schuifdeur die op een kier staat. Het orgelpunt dat verder raast en uitsterft in een met herfstkleuren geschilderde natuur. Twee naakte, afgepeigerde lichamen ademen diep. Ze liggen op hun rug, naast elkaar, hand in hand. Hij, starend naar het plafond. Maagdelijk wit. Zij, de ogen gesloten, nagenietend als een onbevleete bakvis. Hij, achteloos kijkend naar zijn horloge.

‘Verdorie, het is al half vier voorbij. Ik moet Arno oppikken aan De Linde.’

Hij veert recht en graait de hitsig van zijn lijf gerukte kleren bij elkaar. Het vuurrode kleed blijft achter op de verwarmde vloer, als een aan zijn lot overgelaten weeskind. Isabelle draait zich op haar rechterzijde. In volslank ornaat. Een afgetobde glimlach siert haar volle wangen. Nagenietend van haar onfeilbare verleidingsritueel. Hem als een dolle stier tekeer laten gaan wanneer hij ontdekt dat ze geen ondergoed draagt. De helderrode kleur en het diepe decolleté ondersteunden zijn vage vermoedens. Zijn ontembare handen kregen de bevestiging. Alsof ze op zoek gingen naar springtuigen die ze

onschadelijk moesten maken. Het ontbreken van beha en slijpe ontmijnde zijn libido. Wat kan die man haar in opperste extase brengen. In schrill contrast met haar saaie echtgenoot Jean-Pierre, een fundamentalistische workaholic. Kwijlend op de groeiende cijfers van zijn bankrekening. Het restaurant, zijn maîtresse die alle aandacht opeist. Zijn levenswerk waarvoor alles moet wijken. Hij, blind voor haar hunkering naar genegenheid en seks. Zij, op de loonlijst als goedkope werkkraft. Zijn meid.

Ze had zich laten verleiden door Patrick. Op het overbevolkte terras van Het Gravenhof. Er was geen tafeltje meer vrij, die zonnige lentedmiddag. Zijn charmante blik die vroeg of hij de lege stoel mocht innemen. Meer was er niet nodig om bij haar een verwaarloosde passie nieuw leven in te blazen. Een flirterige babbel die uitmondde in een onvermijdelijke koffie bij haar thuis. Ze had de tijd niet gekregen om twee tassen uit de keukenkast te halen. Ze had niet tegengestribbeld toen hij de knopen van haar witte bloes open frutselde.

‘Laat je me nu al in de steek?’ plaagt ze hem.

‘Ik kan niet anders, beestje. Ik moet naar mijn zoon. Om een of andere reden gaat hij nu al op donderdagavond naar mijn ex-vrouw. En zij moest tot kwart voor vijf werken. Daarom heeft ze me gevraagd of ik hem kon ophalen. Een paar weken terug was ik het eens vergeten. Je wilt niet weten wat een ruzie dat

opgeleverd heeft. Die ex van mij. Regeltjes en punctualiteit. Haar stokpaardjes. Ik krijg er de kriebels van.'

'Ik heb je veertien dagen gemist,' negeert ze zijn klaagzang.

'Je gaat me toch niet vertellen dat er geen mannen waren in Tenerife? Ik ken ze, die macho's aan het zwembad. Ik durf wedden dat ze hun ogen niet konden afhouden terwijl jij in bikini of monokini, aan het zonnen was met een kleurrijke cocktail binnen handbereik.'

Hij krijgt enkel een geheimzinnige glimlach als mysterieus weerwoord. Het deert hem niet wat ze daar uitgespookt heeft. Zij realiseert zich dat ze op de broeierige avonden de zonder-ondergoed-goocheltruck meermaals uit haar hoed getoverd heeft. Zwoele, sensuele tragedie op een overvolle dansvloer. Een opgehitste kerel in zijn oor fluisteren dat je geen lingerie draagt. Je voelt en ziet de intensiteit van opgewekte wellust uitdijen in zijn spannende spijkerbroek.

'Wanneer zie ik je weer? We moeten wat van de verloren tijd inhalen.'

'Ik bel je wel.'

Hij drukt nog een kus op haar vochtige mond. Hij weerstaat niet aan de verleiding om de verharde tepels van haar stevige, kleine borsten te strelen. Zijn donkere ogen dwalen een laatste maal langs haar fluwelige buik. Hij verwenst zichzelf. Waarom heeft hij toegegeven aan zijn ex? Als zij hun zoon een dag

eerder bij haar wou hebben, dan moest ze er maar zelf voor zorgen dat ze hem kon oppikken. Hij was veel liever nog een tijdje bij dit betoverende schepsel gebleven.

‘Je was zo lief en verleidelijk. Ik heb genoten van je lichaam. Ieder plekje is al even boeiend. Dat ik dit wulpse vrouwtje niet eerder heb leren kennen.’

‘Niet overdrijven hé! Je Siciliaanse vlam zal ook wel van wanten weten, nietwaar?’

Nu is het zijn beurt om een raadselachtige trek rond zijn mondhoeken te laten verschijnen. Tegelijkertijd verlaat hij de living, haast zich naar de hall en laat de voordeur achter zich dichtklappen. Zij staart hem na door het raam. Haar inderhaast opgeraapte kleed houdt ze zedig voor zich. Ze ziet Patrick in zijn donkere BMW stappen. Hij neemt zelfs de tijd niet om zich om te draaien en naar haar te zwaaien. Blijkbaar is zijn geest totaal ingenomen door zijn zoon die hij moet afhalen. De straat ligt er deze treurige namiddag miezerig en verlaten bij. De druilregen regeert als een onverschillige despoot over het sombere landschap. Een witte bestelwagen verstoort het normale uitzicht in de omgeving.

* 2 * donderdag 15 oktober 2015 – 16.50 uur

De tranen in haar ogen vertroebelen het zicht op de baan. Ze knelt de vuisten rond het stuur van haar Fiat 500. Schrijnende beelden van vier jaar terug die als kleverige deeg aan de handen plakken. Patrick, haar man, kwam haar doodleuk melden dat er een nieuwe liefde in zijn avontuurlijke leven gewandeld was. Iemand die opnieuw zin gaf aan zijn woelige bestaan. Weg van de dagelijkse sleur. Uitgedoofde gevoelens begraven. Een sluimerend vuur dat aangewakkerd werd door een zuiderse griet. Iedere veertien dagen dringen die wazige herinneringen zich ongevraagd in haar geest. Hun zoon als confronterende schakel. Vandaag wacht Patrick haar thuis op. Hij heeft nog steeds de sleutel van de keukendeur. Vier jaren zijn ze feitelijk uit elkaar. De echtscheiding is nog niet uitgesproken. Typisch Patrick. Afspraken niet naleven en de langdradige papiermolen laten opstropen door recidive nalatigheid. Dorien rijdt via de oprit naar de open garage, gelegen op een lager gedeelte van haar eigendom. Patricks luxueuze wagen staat geparkeerd langs de straatkant, tegen de haag. Nog even het verdriet drogen met haar zakdoek. Tranen verdient hij niet. Niet meer. Ze ziet Arno springend en gesticulerend voor de tv, zijn onafscheidelijke blokfluit in aanslag. Met dit instrument heeft hij zich geankerd in zijn

ommuurde omgeving. Onsamenhangende noten die afwisselend droefheid en vreugde produceren. Uiterlijk lijkt hij een vrolijke twintiger. Struis, een hoofd groter dan zijn moeder. Lange, pezige, bruine lokken. Een rond aangezicht waarop dons en pikkels de plak zwaaien. Verstandelijk niet mee geëvolueerd. Ja en neen zijn de enige woorden in zijn vocabularium. Dorien ergert zich eraan dat Patrick steeds opnieuw een video opzet om hun mentaal gehandicapte zoon te plezieren. Hijzelf kan dan een magazine doorbladeren of met zijn iPhone spelen. Irriterende gewoontes waarvan hij geen duimbreed afwijkt. Het drukke leven, eigen aan een zelfstandige overspoelt zijn dagen. De opvoeding van hun zoon was haar kommervolle privilege, met uitzondering van diens eerste twee levensjaren. Zijn werk slorpte alle vrije momenten op. 's Avonds was hij zelden thuis. Zijn veeleisende klanten uit de horecasector ontvingen hem na sluiting van hun keuken, nadat hun werkplaats een grondige poetsbeurt had ondergaan. Aangestuurd door wettelijk opgedrongen smetvrees. Ze heeft dit steeds aanvaard. Nu is het tot haar doorgedrongen dat zijn zakelijke bezigheden een amoureuze bijklank hadden. Arno is nog steeds enthousiast aan het dansen terwijl hij vermoedelijk onsamenhangende, monotone geluiden door de kamer laat schallen. Ze merkt Patrick niet op door het raam. Ze is beneden uitgestapt. Toch heeft ze besloten om

langs de voordeur binnen te gaan. Het zou niet de eerste keer zijn dat de sleutel nog op de gesloten keukendeur zit. Die ergernis wil ze vermijden. Ze heeft zich in het hoofd geprent een nieuwe poging te ondernemen om hun echtscheiding aan te kaarten. Ze opent de deur van de living. Klaar voor een afstandelijke begroeting van haar ex. Een innige knuffel voor haar teddybeer. Ze staat perplex. De lugubere beelden die niet thuishoren in haar zitplaats, doen haar hart een paar tellen overslaan. Patrick ligt op zijn rug in een plas bloed. Een oosterse dolk, die Dorien herkent als een souvenir van een vakantiereis naar Bali, ligt naast zijn roerloze lichaam. De stille getuige van dit weerzinwekkende onheil. Zijn iPhone trouw aan zijn zijde. Zijn portefeuille veronachtzaamd op de salontafel. Ze durft hem niet benaderen. Ze is honderd percent zeker dat alle leven uit het onbeweeglijke lichaam verdwenen is. Ademhaling en hartritme hebben zijn roerloze lijf in de steek gelaten. Ongevraagd, als een dief in de nacht. Onaangekondigd. In harmonie met Patricks levensstijl. Arno negeert haar aanwezigheid. Hij blijft als een uitgelaten drankorgel rondhuppelen en ongesynchroniseerde klanken produceren. Zijn ogen naar de tv gericht. Een vreemde, monsterachtige dwerg jaagt zijn scherpe dolk in de romp van een onbeholpen krijger. De eerste maal dat ze die video ziet. Een tekenfilm die ze niet kan thuisbrengen. Heeft Patrick die

voor Arno meegebracht? Hebben de gruwelijke beelden Arno aangespoord om deze na te apen? Dat kan toch niet waar zijn? Dorien ziet geen andere logische verklaring. Snel handelen is de boodschap.

* 3 * donderdag 15 oktober 2015 – 17.40 uur

‘Politie Beersel. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

Lotte, een jonge hoofdinspecteur neemt de telefoon aan. Ze is een werklustige, leergierige en optimistische jonge vrouw van vijfentwintig. Klein van gestalte, vrolijk, eerder rond en aantrekkelijk gelaat. Haar okerkleurige korte haren steken schril af tegen haar marineblauwe uitrusting.

‘Wat vertelt u, mevrouw? Rustig aan.’

Commissaris Boeckx had haar gevraagd om op de stoel van Stan plaats te nemen. Die had een snipperdag genomen. Jozef zelf moest bij de burgemeester langs. En hij wou dat de dienst verzekerd was. Je wist maar nooit.

‘Een moord? Bent u daar zeker van?’

Ze wacht met ingehouden adem het antwoord af.

‘Ja, dan bestaat er geen twijfel. Een dolk en overal bloed.’

‘Kunt u me het adres geven? We komen onmiddellijk.’

Ze neemt een kogelpen en een velletje A4.

‘Halderbosstraat 26. Is genoteerd. Houd u rustig. Ik stuur onmiddellijk de nodige manschappen. En, mevrouw, niets aanraken alstublieft,’ voegt ze er nog haastig aan toe.

Lotte legt de telefoon neer en belt onmiddellijk commissaris Boeckx op. Hij heeft zijn gsm-nummer achtergelaten voor

dringende gevallen. Lottes geduld wordt niet lang op de proef gesteld.

‘Baas. Ik krijg hier zojuist de melding van een moord binnen. Halderbosstraat 26. Wie moet ik, naast de interventieploeg, erop afsturen?’

‘Een moord? Licht het parket in om de wetsdokter en de technische recherche op te trommelen. Ik rij er vliegensvlug heen. Zorg dat je er ook bent. Stan is immers met vakantie.’

Je kunt niet vrolijk zijn als er een moord gebeurt, bedenkt Lotte bij zichzelf. En toch is ze er niet rouwig om. Eén dag als interim bij de recherche en al onmiddellijk aan de slag voor een moordzaak. Als jonge politieagente heeft ze altijd gedroomd om toe te treden tot een rechercheteam. Daarvoor heeft ze de politieschool gevolgd.

* 4 * donderdag 15 oktober 2015 – 17.55 uur

Jozef kijkt met geconcentreerde aandacht naar de wetsdokter die het lijk nauwlettend aan het onderzoeken is. De living wemelt van in witte pakken gehulde technici die ieder bruikbaar spoor willen traceren.

‘Ja, je ziet het goed, ik laat ze opnieuw groeien,’ beantwoordt Jozef de gefronste wenkbrauwen van zijn vrouwelijke hoofdinspecteur.

De uitschietende snor is al een paar dagen het onderwerp bij sommige medewerkers aan de koffiemachine.

‘Al iets bruikbaars dokter?’

Jozef kan zijn ongeduld niet onderdrukken. Lotte kijkt sprakeloos toe. Ze heeft zich voorgenomen om de commissaris aan het woord te laten, ook al heeft hij dit niet nadrukkelijk gevraagd. Observeren en noteren. Ze laat haar donkerbruine ogen ronddwalen. Snel, want het roerloze lichaam laat haar niet los. De woonkamer is sober en modern. De afbakening met het salon is fictief. Het valt moeilijk te bepalen waar de ene ruimte in de andere overgaat. Een grijsgetint tapijt in het salon, een beige in de woonkamer. De strakke open haard is ingebouwd in de muur die de twee kamers verenigt. Het grote tv-schermdomineert de rest van de wand in de zitkamer. De grijsbruine salonzetels hebben langs de ene kant uitzicht op de

tuin, langs de voorkant op de wijde inrit. De deur waarlangs zij binnenkwamen, sluit de hall af. Naar de keuken is er geen deur te bespeuren. Het snikken van Dorien is duidelijk hoorbaar. De muur met open haard en tv als ornament, is de scheiding. Het slachtoffer ligt naast de salontafel, voor de zetels. Een geïsoleerde stoel in de onmiddellijke omgeving. Lotte concentreert zich opnieuw op de conversatie tussen haar baas en de wetsdokter.

‘Ik weet het niet. Over de doodsoorzaak bestaat weinig twijfel. Dit wapen naast het lijk is quasi zeker het moordwapen. Ik bevestig nog wel na autopsie. Onze witte brigade heeft vastgesteld dat zijn horloge verbrijzeld is. Zij vermoeden door de val. Het staat stil op 17.30 uur. Op basis van zijn lichaamstemperatuur in combinatie met de omgevingstemperatuur zou ik zijn dood inschatten omstreeks 16.30 uur.’

‘Hoe valt die tegenstrijdigheid te rijmen?’

‘Jozef, daarvoor word jij betaald. Ik kan je toch niks anders vertellen dan hetgeen ik met mijn ervaring heb vastgesteld. En die bevindingen vertellen mij dat deze man een uur tot anderhalf uur geleden gestorven is. Ik weet dat ons vak geen exacte wetenschap is. Ik laat het aan jouw wijsheid over om hier klaarheid in te brengen.’

‘Nog iets dat ons onderzoek kan vooruit helpen?’

vervolgt Jozef met een sarcastische ondertoon.

‘Ja, de witte brigade heeft zijn spullen al doorzocht. Geen gsm, geen portefeuille. Ik zie ook nergens verdedigingswonden. Ik vermoed dat hij op deze stoel zat, op het ogenblik dat de moordenaar toesloeg,’ voegt hij eraan toe, terwijl hij naar de afgezonderde stoel wijst.

Hij negeert de misnoegdheid van de commissaris.

‘Moeten we dan besluiten dat Patrick zijn moordenaar kende? Zich van geen kwaad bewust was?’

‘Dat is jouw sector, Boeckx. Ik stel alleen maar vast. De gevolgtrekkingen zijn jouw domein. We hebben ook zijn wagen doorzocht, die staat aan de haag langs de weg. Eveneens niets te vinden. Zijn voertuig was op slot en vertoonde geen sporen van inbraak.’

‘Wie heeft haar gevonden?’

‘Zijn ex-vrouw, baas. Zij heeft gebeld om de moord te melden.’

Lotte vindt het hoog tijd om haar passieve aanwezigheid niet nutteloos te laten voorbijglippen.

‘Ze zit hiernaast in de keuken, Boeckx,’ voegt de wetsdokter eraan toe.

‘Kom, Lotte. We gaan haar een paar vraagjes stellen. We krijgen dan misschien meer duidelijkheid over de omstandigheden van het overlijden.’

Jozef wenkt zijn medewerkster. Ze vinden Dorien aan de keukentafel. Niet treurend als een weduwe, eerder verward. Waterachtige ogen.

‘U bent Dorien Desmet? U hebt het lijk aangetroffen?’ leidt de commissaris het gesprek in.

‘Klopt. Patrick is mijn ex-man. Enfin, we zijn in feite nog niet gescheiden. Het proces verloopt heel moeizaam door zijn voortdurende getreuzel. Het zal nu niet meer nodig zijn,’ voegt ze er cynisch aan toe.

‘Wiens huis is dit?’

‘Dit is mijn huis. Een schenking van mijn ouders. Is ook zo gestipuleerd in ons huwelijkscontract. De definitieve scheiding zal daar niets aan veranderen. Hoe de rest van zijn bezittingen zullen verdeeld worden, weet ik nog niet. Kan me gestolen worden. Ik woon hier met mijn zoon Arno. Patrick is ingetrokken bij zijn nieuwe vlam.’

‘En toch was hij vandaag in uw huis zonder dat u zelf aanwezig was?’

‘Als onze zoon naar mij komt, spreken we soms hier af. Hij had Arno al bij mijn moeder afgezet. Vandaar dat hij hier alleen was.’

‘Waarom is hij dan nog gebleven, als uw zoon reeds bij uw moeder was?’

Jozef is nog niet mee met de warrige samenhang van het verhaal.

‘Hij had nog documenten bij, in verband met onze scheiding en wou me daarover spreken. Dat was ook de reden dat hij onze zoon bij mijn moeder afgezet heeft. Meestal loopt het uit op een hevige discussie en dat ontreddert onze zoon. Die heeft namelijk het syndroom van Down en is zeer gevoelig. Als de heibel naar een scheldpartij evolueert, wordt hij hysterisch.’

‘Ik snap het. Wanneer bent u thuisgekomen?’

‘Iets na 17.30 uur. Ik werk bij de Okay in Huizingen en ben daar rond 16.30 uur gestopt. Ik ben dan nog bij de beenhouwer in Wauweringen langsgegaan. Mijn moeder wou een steak. Ik ben haar die eerst gaan dragen.’

‘Niks zonderlings opgemerkt in het naar huis rijden?’

‘Ik zou niet weten wat. Alles was zoals altijd. Totdat ik de living binnenstapte. Afgrijselijk. Al dat bloed. Ik heb onmiddellijk de politie gebeld.’

‘Hoe laat was het toen?’

‘Ik denk iets na halfzes. Dat zei ik toch al?’

‘Het was exact 17.40 uur toen mevrouw belde, baas.’

Lotte bevestigt het tijdstip.

‘U hebt ondertussen niks aangeraakt?’

‘Waarom zou ik? De dame aan de telefoon had me er ook op gewezen. Neen. Ik ben wel even naar buiten gegaan. Ik had

frisse lucht nodig. Ik voelde me mottig. Alsof ik moest braken. Ik heb bijna vijftig jaar samengeleefd met die man. Ook al leven we nu gescheiden, dat grijpt je nog aan. Zeker als je hem ...’

Dorien zucht en kijkt naar haar laarzen. Donkerbruine met een fijne punt. Ze houdt beide handen voor haar ogen en schudt het hoofd.

‘Ik snap het niet.’

‘Wat snapt u niet, mevrouw Desmet?’

‘Wie Patrick vermoord heeft en waarom.’

‘Heeft hij u verlaten voor een andere vrouw?’

Dorien richt zich op met een verontwaardigde blik richting de commissaris.

‘Bedoelt u dat ik hem zou vermoord hebben omdat hij mij en onze zoon in de steek gelaten heeft voor een andere vrouw?’

Dorien windt zich op. Ze voelt een beschuldigende ondertoon in de relevante vraag van de commissaris.

‘Ik bedoel niks. Ik stel alleen maar een vraag, mevrouw. En ja, wees gerust, ik zal alle mogelijke pistes uitkammen.’

‘Sorry, ik had niet zo mogen uitvaren. Hij heeft me pijn gedaan. En er was inderdaad een vrouw in het spel.’

Dorien snapt dat opvliedigheid haar niet zal helpen en het onderzoek evenmin.

‘U kent die vrouw?’

‘Natuurlijk. De ex van de chef van “Le Sicilien”, dat Italiaanse restaurant in de omgeving van Rode.’

‘Hebt u haar op de hoogte gebracht?’

‘Nee, waarom zou ik? Ik heb met dat mens niks te maken.’

De ongeveinsde haat die er bij Dorien leeft, waait over. Jozef staat in het midden van de storm.

‘Lotte, dat zal waarschijnlijk de eerste persoon zijn die wij een bezoekje moeten brengen. Bereid je al maar voor.’

De hoofdinspecteur snapt dat het geen gezellig onderonsje zal worden met de nieuwe liefde van de overledene.

‘Oh ja, gewoon ter bevestiging. U hebt toch niet de portefeuille en gsm van uw ex gevonden?’

‘Ik zei toch al dat ik niks aangeraakt heb. Ik heb dus zeker zijn zakken niet doorzocht. Heeft hij die niet bij zich?’

‘Niet te vinden. Eigenaardig hé?’

‘Zijn portefeuille kon hij soms ergens vergeten, van zijn iPhone was hij onafscheidelijk. Die moet de moordenaar dan meegenomen hebben.’

‘Zal wel zeker.’

Jozef is even in gedachten verzonken. Hij heeft nauwelijks het antwoord van Dorien gehoord. Het idee van een roofmoord lijkt hem onwaarschijnlijk. Zal verder onderzoek uitwijzen dat Patrick zijn moordenaar kende? Hoe wist de moordenaar dat Patrick in Doriens huis was? Toeval? Of zijn excentrieke

wagen langs de straatkant? Een afspraak gemaakt? Niet alleen met zijn ex? Is Dorien wel zo onschuldig?

‘We gaan ons gesprek hier beëindigen, mevrouw Desmet. U begrijpt, veronderstel ik, dat u zich ter beschikking moet houden. Waarschijnlijk zullen we u nog nodig hebben. Ik zou ook graag hebben dat u op het commissariaat langs komt voor vingerafdrukken.’

Dorien begrijpt daarmee dat de commissaris haar niet uitsluit als mogelijke moordenaar. Als hij naar een motief zal zoeken, zal wel blijken dat hij haar zal mogen schrappen. Wie weet welke gevolgen hun niet-scheiding nog kan hebben. Patrick leefde immers op grote voet. Toen ze nog met hem samenwoonde, kreeg ze regelmatig de deurwaarder over de vloer. Zal zijn geest blijven ronddwalen en haar opzadelen met een financiële kater? En wat dan met Arno? Terwijl ze ternauwernood een eerste onweer getrotseerd heeft, verschijnen dreigende wolken aan de horizon. Jozef maakt aanstalten om te vertrekken.

‘Dokter, bel je me als je klaar bent?’

‘Komt in orde. Ik denk niet dat ik nog veel opzienbarends toe te voegen heb aan hetgeen je nu al weet. Alleen, het lijkt erop dat de moordenaar het mes heeft laten vallen. De punt is afgebroken. Kijk.’

De wetsdokter houdt deze tussen een met plastic handschoen beschermde duim en wijsvinger.

‘Kevin van de witte brigade heeft nog iets interessants gevonden. Onder het lijk lag een oorbel. Een hangertje in groen glas,’ voegt hij er nog terloops aan toe.

‘Laat eens zien.’

Kevin, het is de eerste maal dat Jozef hem ontmoet, reikt hem de plastic zak met juweel aan. De man in het witte pak is een onopvallende jongeling. Vooraan in de twintig, schat de commissaris hem in. Jozef stapt op Dorien af met het sieraad.

‘Commissaris, ik denk dat hier iemand gekuist heeft. De randen van het bloed op de vloer lijken me zo eigenaardig.’

Jozef heeft zijn rug gedraaid. Hij doet teken dat hij de opmerking gehoord heeft. De rechterduim in de lucht.

‘Dorien, herkent u dit? Is dit van u?’

Ze kijkt heel aandachtig. Ze nadert met haar ogen tot juist voor het voorwerp. Ze schudt het hoofd. Haar woorden bevestigen haar lichaamstaal.

‘Nooit gezien. Misschien van zijn nieuwe madam. Een geschenk?’

‘Wat zou Patrick nu met één oorbel?’

Jozef heeft niet onmiddellijk een verklaring. Van de moordenaar is de eerste plausibele verklaring die bij hem opkomt.

‘En het moordwapen, het mes naast het lichaam?’

‘Dat is een souvenir vanuit Bali. Het hing in de keuken. Patrick had er onlangs naar gevraagd. Hij wou het meenemen naar zijn nieuwe huis. Zijn vlam ziet zoets blijkbaar graag.’

‘Hebt u hier al gekuist, Dorien?’

Jozef kijkt haar streng aan. Ze mijdt oogcontact, kijkt opnieuw naar de vloer. Ze bekennt met een hulpeloze stem.

‘Ik heb in het bloed getrapt. Ik wou voelen of hij nog leefde,’ snikt ze.

‘Waarom hebt u dat niet onmiddellijk verteld? Ik heb u al meerdere malen gevraagd of u niks aangeraakt hebt. Leugens maken u alleen maar verdacht. Snapt u dat?’

Dorien richt haar ogen op. Een seconde kruisen ze die van de politiemans. Zijn rigueur ontgaat haar niet. Ze knikt.

‘En waar hebt u die vod gelaten?’

‘Weggegooid. In het beekje achteraan in de tuin.’

‘Welke schoenen had u toen aan? Deze?’

Jozef wijst richting donkerbruine laarzen. Dorien kijkt ernaar. Ze lijkt verdwaasd als ze opkijkt. Haar fragiele stem is nauwelijks hoorbaar.

‘Ja,’ prevelt ze.

‘Oef, niet weggegooid,’ verwoordt Jozef zijn opluchting met een wrange ondertoon.

‘Neen, afgekuist met diezelfde vod.’

‘Laat die hier maar achter voor mijn collega’s. Begrepen?’

Dorien knikt gehoorzaam en maakt aanstalten om haar laarzen uit te trekken. Hij richt zich nu tot Kevin.

‘Gehoord, Kevin? Gaan jullie die plas eens uitkammen? Ik ben benieuwd of jullie me meer duidelijkheid zullen bezorgen. Je hebt mijn nummer. By the way, geen papieren aangaande een echtscheiding gevonden?’

‘Niks.’

‘Lotte, rijd jij met me mee? We kunnen in de wagen dan al even resumeren. Geef je sleutels aan Kevin. Een van zijn mannen zal je wagen wel afzetten aan het commissariaat.’

‘Oké baas. Ik volg.’

Ze kan haar enthousiasme niet onderdrukken. De commissaris zal haar blijkbaar betrekken in het onderzoek. Of komt er morgen een einde aan haar sprookje wanneer Stan terug is uit vakantie? Een ontluikende parabel die uiteenlopende emoties doet oplaaien. Afschuw en hoop.

Jozef start de wagen. Hij kijkt opzij naar zijn hoofdinspecteur. Hij kan zo van haar gezicht aflezen dat ze in haar nopjes is met dit moordonderzoek.

‘En, wat denk je ervan, Lotte?’

Haar spontaniteit laat haar woorden als een kabbelend beekje wegvloeien.

‘Die Dorien had blijkbaar de gelegenheid om haar ex te vermoorden. Maar waarom nu? Misschien zullen er nog elementen tevoorschijn komen die dat verduidelijken. Ze lijkt me echter niet het type van een moordenaars. Wat zullen de gevolgen voor haar zijn? De echtscheiding is immers nog niet definitief. Niet onbelangrijk, vind ik, is het feit dat het slachtoffer de moordenaar naar alle waarschijnlijkheid kende of in ieder geval vertrouwde. Het onderzoek is pas begonnen. Ik ben benieuwd wat het speurwerk nog allemaal zal opleveren. Nog te vroeg om nu al conclusies te trekken. Wel bizar dat de wetsdokter denkt dat Patrick al een uur eerder zou overleden zijn dan wat zijn horloge ons schijnt te vertellen.’

Ze laat de gelegenheid niet voorbijgaan om haar licht op de zaak te laten schijnen. Voor het ogenblik een waakvlammetje.

‘Klopt. Voor besluiten is de zaak in een te prille fase. Opgepast met types schuldig of onschuldig te verklaren. Je kunt je daarin schromelijk vergissen. En wat het uur van overlijden betreft, is inderdaad heel vreemd. Ik durf de capaciteit van de wetsdokter niet in twijfel trekken en het lijkt me abnormaal dat Patricks uurwerk zowat een uur zou voorlopen. Stel dat hij al op winteruur zou overgeschakeld zijn, dan zou het een uur achter moeten lopen. Ik krijg zo de indruk dat niet alles is zoals het op

het eerste zicht lijkt. Ik vrees dat we overuren moeten kloppen.’

‘We?’

‘Ja, we. Jij en ik, en Stan uiteraard.’

‘Ik ook?’

Lotte moet zich bedwingen om Jozef niet rond de hals te vliegen. Het zou ongepast zijn en eveneens levensgevaarlijk. De commissaris is zojuist de Alsebergsesteenweg opgedraaid. Gezien het tijdstip, een druk moment. Jozef kan een lach niet bedwingen. Hij is bovendien gecharmeerd door zoveel geestdrift. Iemand die dergelijk vuur in zich heeft om haar job uit te oefenen, moet je koesteren.

‘Ja, jij ook. Het is misschien nog wat voorbarig, maar een extra mankracht zal ons goed van pas komen. Bovendien mag je jong geweld niet tegenhouden. Ik heb in de recherche iemand nodig om zich in te werken. Stan en ikzelf blijven niet eeuwig jong.’

‘Je bent toch nog niet oud, baas.’

Jozef kijkt haar aan terwijl hij de richtingaanwijzers aansteekt om links af te slaan. Ze blijkt het nog te menen ook. Haar spontane uitlating charmeert de commissaris. Hij trekt zijn buik in. Borst vooruit. Geestelijk voelt hij zich nog een tiener. Lichamelijk beginnen de jaren te wegen. De soepelheid en kracht vloeien langzaam uit zijn getrainde body. Naast hem zit

iemand die nog een heel leven voor zich heeft. Onbevangen, temperamentvol, charmant. Een vrouw die nog menig mannenhart op hol zal doen slaan. Niet het anorectische figuur van een miss België. Haar getrainde lichaam weerspiegelt een onbekommerde molligheid. Nauwelijks zichtbaar in haar flikkenkostuum. Een oubollige outfit als een stekelige bolster om zijn fragiele vrucht te verdedigen. Je moet ze voorzichtig openen om de onvoorspelbare verrassing bloot te leggen. Stevige dijen en kuiten kunnen zich niet verdoezelen in haar donkerblauwe broek. Er is geen modeontwerper verloren gegaan aan de conservatieve kleermaker die dat bedisseld heeft. Hij heeft haar nog nooit in een kleedje gezien. Benieuwd wat dat zou geven. Een sportieve atletische verschijning? Hij heeft haar echter niet uitgekozen voor haar uiterlijke kwaliteiten. Hij weet dat er weldra een fusie tot stand komt tussen een paar politiezones. Een nieuw op te richten rekercheteam is een van de doelstellingen. Zijn kinderdroom. Voorbarig aan het uitkijken naar adequate profielen om zijn team te versterken. Lotte zou niet misstaan in die brigade. Het coördineren van de verkeersinterventies is natuurlijk kinderspel in vergelijking met het onvoorspelbare leven van een rekercheur. Zijn buikgevoel zegt ...

‘Aan het dromen, baas?’

Jozef kan een plots opkomende bloes niet maskeren. Hij kan toch moeilijk bekennen dat zij het naïeve onderwerp van zijn dagdromen was.

‘Zo’n zaak brengt me altijd aan het piekeren. Ordenen van alle ontdekte elementen. Ik kan niet wachten om erin te vliegen.’

‘Dat gevoel ken ik ook.’

Ze zijn bijna aangekomen bij het politiebureau. Lotte kijkt voor zich, zoekend naar een vrije parkingplaats, en heeft de lichtrode teint op de wangen van de commissaris niet opgemerkt. Ze is te ingenomen met het moordonderzoek dat haar te wachten staat. Een onverhoedse kans die ze niet mag laten ontglippen. Alsof ze een felgekleurde vlinder in haar handen vasthoudt. Ze mag hem niet laten ontsnappen en toch wil ze naar de uitzonderlijke kleurenpracht kijken. De vingers langzaam ontspannen.

‘Nog zin om vanavond mee te gaan naar Rode? Het melden van het overlijden van de minnaar van de vrouw van het restaurant “Le Sicilien” laat ik niet graag tot morgen wachten. Ik weet dat dit de taak is van slachtofferbejegening maar deze dame is op dit ogenblik onze enig houvast.’

* 5 * donderdag 15 oktober 2015 – 19.30 uur

Een temperamentvolle, modieuze dame, in een nauwsluitend lichtgrijs kleedje, met warrig motief, stapt richting de commissaris. Die is in het gezelschap van Lotte. Ze is zich thuis eerst snel gaan omkleden. Om geen onnodige onrust te zaaien, vond Jozef het opportuun dat ze in burgerkleden het drukbezochte restaurant zou binnenstappen. Daarmee kwam zijn onuitgesproken wens, om haar in een kleedje te zien, min of meer uit. Lotte heeft Jozefs suggestie ter harte genomen. Met haar niet in te tomen ijver. Haar roestkleurige haar heeft ze ingestreken met gel. De jeugdige jeansrok die minstens een decimeter boven haar knieën uitkomt, beklemtoont haar aantrekkelijkste kant. Forse, strakke dijen, geschraagd door egale, geblokte kuiten. Haar aubergine, handgebreide trui met gestreepte oneffenheden accentueert de harmonie met de haarlokken die tot aan de rolkraag reiken. Haar guitige glimlach, in de vorm van een geroteerd laatste kwartier, is het summum van een innemende aanwezigheid die de commissaris niet onberoerd laat. Hij besluit recht voor zich te kijken, zijn ogen gefixeerd op het verkeer dat spaarzaam uit de duisternis opduikt. Sporadisch een loense blik die vaststelt dat moeder natuur gul was bij haar geboorte.

‘Een tafel voor twee?’

De geforceerde glimlach die voor een hartelijke ontvangst doorgaat, wil al naar een vrije tafel vertrekken met in haar zog een struise heer en een gracieuze jongedame. Ze kan haar Italiaans-Franse accent niet verbloemen.

‘Niet nodig. We zijn van de politie en we willen u spreken. U woont toch samen met Patrick Dewaele?’

‘Ja, maar die gaat u hier niet vinden. We wonen in Dworp, in de Rilroheidestraat.’

‘Maar we willen u spreken. Kunt u even tijd vrijmaken? Het is namelijk dringend. Hebt u een afgesloten ruimte waar we enige privacy hebben?’

‘U komt wel ongepast. We zitten midden in onze service.’

De juiste betekenis van het woord ‘dringend’ is nog niet doorgedrongen bij de ontvangstdame.

‘Het is dringend, mevrouw.’

Jozef benadrukt danig het woord en articuleert uitzonderlijk langzaam.

‘Oké, laat me eerst met de chef in de keuken afspreken. Ik ben zo terug.’

Ze verwijdert zich vierklauwens. Lotte observeert het interieur. Ze vindt het oubollig en inspiratieloos. Waar de tijd als een aftandse stoomlocomotief in het tgv-tijdperk voorbijpendelt.

‘Altijd een moeilijk moment zeker als je iemand de dood van zijn geliefde moet melden?’

Lotte heeft geen flauw benul hoe ze een trieste boodschap moet overbrengen. Haar hoop dat Jozef het voortouw zal nemen, bevestigt dat de rollenspellen bij de theorie en de praktijk, waarmee ze nu geconfronteerd wordt, mijlenver uit elkaar liggen. Ondertussen laat ze haar blik verder door het restaurant glijden, als de lichtbundels van een zaklamp.

‘En ik kan je verzekeren, het went nooit. Je weet nooit wat er op je afkomt. Gesnotter, hysterische huilbui, zwijgzaam ongelooft.’

De dame is ondertussen teruggekeerd, zich nog steeds van geen kwaad bewust.

‘Volgt u mij maar. De ruimte waar we de klanten voor een aperitief ontvangen als het restaurant vol zit, is vrij. Vanavond is het wat kalmer. Deze middag wisten we niet waar we het hadden.’

Dat zeggen alle restaurateurs, overweegt Lotte. Hun eettent zit altijd vol op het moment dat je er niet bent. Gina begeleidt de politiemensen naar een afgelegen lokaal. Schaars verlicht. Misschien een uitgelezen plaats om in alle intimiteit te aperitieven, maar om nota's te nemen? Lotte vraagt zich af hoe ze dat tot een goed einde moet brengen. De commissaris heeft haar gedachten gelezen.

‘Kunt u voor wat meer licht zorgen, alstublieft?’

‘Komt zo voor mekaar.’

Het ontsteken van de oubollige luster aan het plafond veegt voor Lotte het kortstondige probleem van de baan.

‘En, waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Mag ik eerst uw naam weten,’ begint Jozef het gesprek.

‘Gina Giococca. Ik ben van Siciliaanse afkomst. Mijn ex-man en eigenaar van dit restaurant, Fabrice Aru, eveneens. We hebben ons hier een tiental jaren terug gevestigd. En met succes, zoals u kunt zien.’

De eerste aarzelende letters verschijnen in Lottes maagdelijk blank notaboekje.

‘Gi ... a ..’

‘Met drie c’s en twee o’s,’ verduidelijkt Gina.

‘Oké. Is genoteerd. Gaat u maar verder, mevrouw,’ laat Lotte met enige fierheid weten nadat ze de naam foutloos gespeld heeft.

‘En u woont nu samen met Patrick Dewaele?’ vervolgt Jozef nadat hij gezien heeft dat Lotte opkijkt en gestopt is met schrijven.

‘Heb ik u toch al verteld. Sinds een drietal jaren. Is er iets met hem?’

‘Ik heb inderdaad slecht nieuws voor u mevrouw Giococca.’

‘Wat bedoelt u? Een ongeluk? Met de wagen?’

‘Patrick is overleden. Mijn medeleven, mevrouw.’

Jozef wacht de reactie van Gina af. Ze kijkt hem verbouwereerd aan. Ze wil iets zeggen, maar dan sluiten haar fijne lippen zich opnieuw. Ze laat de boodschap tot zich doordringen. Starend. Uit ieder oog ontsnapt een traan. Die vinden hun weg naar de strakke wangen. Ze penselen een subtiel spoor van verdriet door de rimpelloze make-up.

‘Patrick. Dood?’ stamelt ze uiteindelijk.

‘Het spijt me, mevrouw, maar het is niet anders.’

‘Wat is er dan gebeurd? Een auto-ongeluk?’

‘Nee. En dat is waarschijnlijk nog het ergste van al. Vermoord. In het huis van zijn ex.’

‘Heeft zijn ex ...?’

‘Ze heeft hem wel gevonden, we hebben echter geen bewijzen dat zij hem zou vermoord hebben. Het onderzoek is pas gestart. Meer kunnen we voor het ogenblik nog niet kwijt.’

‘Ze hadden altijd ruzie over de scheiding. Vier jaar sleept dit al aan. Patrick werd haar pietluttig gekibbel kotsbeu. En nu zal ze nog alles erven ook. Ze heeft me nooit het geluk met Patrick gegund.’

‘Waar was u deze namiddag tussen vijftien en negentien uur? U begrijpt toch dat ik die vraag moet stellen.’

‘Tussen vijftien en negentien uur? Is hij dan ...?’